

fuldt og humant paa de unge Mennesker, at man skal bringe dem til at forstaa, at den Pligt, de have at opfylde, er ikke en Pligt overfor Befalingsmændene, men en Pligt overfor Landet. Det er i Almindelighed saadanne Ord, de unge Mennesker nu om Stunder modtages med, naar de komme ind i Tjenesten, og disse Ord ville i Almindelighed ogsaa finde god Jordbund. Og saa er Forholdet det, at naar de drage hjem, have de kun gode Minder tilbage, og det vil sikkert — der har det ærede Medlem fuldkommen Ret — have sin store Betydning for Tilvejrbringelsen af det Tilidsforhold, der bør være mellem Folket og Hæren. Jeg ved, at der fra mange Sider gøres meget store Anstrengelser i den Henseende, at Bestræbelserne rettes imod, at dette Forhold skal blive saa godt som muligt. Men saa maa man naturligvis ogsaa vente, at de unge Mennesker ikke møde med forudfattede Meninger, den Dag de give Møde til Tjeneste.

Det ærede Medlem udtalte noget om, at Generalstaben i 80'erne skulde have ladet sig bruge af et bestemt politisk Parti paa en vis Maade. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i en saadan Udtalelse. Hvis det var rigtigt, maatte man med akkurat samme Ret kunne sige, at Generalstaben nu lader sig bruge af bestemte politiske Partier. Generalstaben har sikkert den Gang som nu svaret paa de Spørgsmaal, der stilledes den, og dertil har den ganske sikkert indskrænket sig. Generalstaben eller Hæren har overhovedet ikke haft noget som helst med den politiske Side af Sagen at gøre. Det maa man endelig fastholde, og jeg giver ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) Ret i de Bemærkninger, han tidligere fremsatte derom.

Jeg skal ogsaa gerne med Hensyn til den Demonstration, som det er omtalt skulde have fundet Sted eller været paa-tænkt fra Officerers Side mod den ærede Formand for Foreningen „Dannevirke“, sige, at det er meddelt mig, at $\frac{3}{4}$ af Københavns Garnisons Befalingsmænd ikke have kendt noget til en saadan Demonstration, at de først have faaet Kendskab til den gennem Aviserne, og jeg skal for mit Vedkommende sige, at jeg ikke biliger en saadan Demonstration.

Men det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), og sikkert ogsaa andre ærede Medlemmer, have udtalt, at de vilde behandle Forsvarssagen paa sagligt Grundlag. Det er jeg taknemmelig for, og jeg

tror, at ville vi gøre det fra alle Sider, saa ere vi inde paa den rette Vej, og saa skulle og maa vi ogsaa finde en Løsning.

Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) endte sine Udtalelser før med i en direkte Henvendelse til mig at udslynge en personlig Fornærmelse imod mig, en Fornærmelse af den Art, at den, henseset til min tjenstlige Stilling, maatte saare mig paa det dybeste. Det ærede Medlem savner ganske Berettigelsen til at tilføje mig en saadan Fornærmelse, og jeg antager, enhver i dette Ting vil give mig Ret i, at jeg efter dette er ganske udelukket fra at diskutere med det ærede Medlem. Men jeg vil ogsaa gerne bringe det ærede Medlem fra Ringkøbing min oprigtige Tak, fordi han der stillede sig paa min Side og gik i Skranken for mig. Jeg blev jo noget forbavset, da vor højtaerede Formand udtalte, at det ærede Medlem havde søgt Ordet for tredje Gang udenfor Talernes Række, men jeg forstod, hvorfor det var: det var for at fremsætte denne Udtalelse, som jeg paaskønner i allerhøjeste Grad og er meget taknemmelig for. Men jeg tror, at vi alle sammen maa være enige om, at Udtalelser som den, der blev fremsat af det ærede Medlem fra Middelfart, ikke burde taales og ikke burde kunne høres i det danske Folketing.

J. Nielsen: Der er jo talt saa meget om Overrumpling og Overraskelser under denne Sag, og jeg skal ikke nægte, at det er den største Overraskelse, der længe har mødt mig, at jeg faar Ordet nu, da der har været saa mange Talere indtegnede foran mig. Men det er nu lige meget; nu da jeg har faaet Ordet, saa vil jeg ogsaa benytte det. Men paa dette sene Tidspunkt, og da der nu er talt saa meget om denne Sag, er det jo næsten ikke muligt, i Særdeleshed naar man saa uventet kommer ind i det, at finde paa at sige noget nyt, noget, som ikke er sagt i Forvejen. (*En Stemme:* Saa kan De jo frafalde Ordet!) Ja det kunde jeg, og det vil jeg for Resten ogsaa om lidt. Jeg vil saa beholde for mig selv det allermeste af, hvad jeg havde tænkt at sige, og blot indskrænke mig til — hvad da ogsaa var min Hovedgrund til at forlange Ordet — aabent og ærligt at vedkende mig det Standpunkt, jeg staar paa. Det er kort og klart og bestemt dette, at jeg agter at slutte mig til de forelagte Forslag og stemme for dem, naar den Tid kommer, da der skal stemmes. Og jeg vil tilføje, at jeg gør det af samme Grund, mærkeligt nok, som flere af